

Khaki

(A Színek könyvéből)

A khakitól inkább csak szabadulni: akár a sárkánytetkős fiú, előbb lecsatolni az övet, aztán ki vele. És megalázni végül, izzadtsággal, ondóval, hűggyal, végső esetben vérrel. Általában tetszik a játék,

a témapark, a látványszimbiózis: ahogy győz a khaki a szomjas, szálkás hús felett, ahogy parancs és kényszer rendel keményre selymet, fogazásra bőrt, ahogy megnyitja a csatakos teret a hadművelet előtt. Nem mindig kukorékol színeset a kakas: a dolgok a legtöbbször egészen kézzelfoghatóak. Alattomos, nehéz férfiszagú képmutatók, akiket hidegen hagy a zubbony manierizmusa, s ahogy a hideg dögcédula magával ránt néhány fekete mellszórt, álljakat félre!

Dolgozni kell a világ tavaszán! Locsolni a létezés rétjeit! A birkózás előtti csendben, a falevelek párbaja előtt élcelődni a nyelv cikázó kalandjain! Add meg magad a kényszer ritmusának, és újrírja önéletrajzát a nyár!

A homokzsákok, a kamuflázs mögött az újonc száját ürítsd ki,

s töltsd torkáig az engedelmességet. A tisztelet önző és tömör. A tisztelet nem levegős.

B. M. szlovén költő gyűlöli a katonákat: aki egyenruhás, nála agyomosott. Szó sincs róla: az érzelmi, értelmi takarékoság mért lenne bűn? A használat, a birtoklás természetessége nem ünnep, az engedetlenség viszont ünneprontó önfeladás,

menekülés az
önismeret elől, mely gyerekeket csinál és gyerekeket öl.
A mag tehetetlen a terméketlen térben,
pedig kizárólag munkanapokra született. Nézd,
fiad milyen elszántan rohan feléd,
egyik kezében hurok, a másikon miskároló kés.

Kobaltkék

(A Színek könyvéből)

Na, persze, a rapszódia,
a foszforsavas kobaltkékjéhez hasonlatos kottásfüzetben
ömlött szét. Porcelánoperák orientális bája, és
abban a potenciális törés, majd a por.
Roger Hiorns tökéletesen porrá zúzná,
és a meleg porba meztelen fiút ültetne, kobaltkék
herékkel. De a kobaltkék kereksege a nők rokona.
Pierre Auguste Renoir festményén odaszáradt
a ladik alá, bármilyen gyorsan eveztek.
A led bioritmusának fontos színére mégse
alapozhatsz egy teljes rétet vagy tavat.
Emlékszem egy öregre, aki azt magyarázta,
hogy a hal- és emberhússal rakott tenger
ilyen színű lenne Wilhelm von Plüschow
fotóin, ezért maradt a drapériáknál, oszlopoknál, síremlékeknél.
A kék általában nyitható, de a kobaltkék sorompó.
Vagy ördöglakat, a Természet gondolta ki,
a kék magamutogató természete.
Nincs igazán ízléskorlát, a műanyagok és a szerves
közti átjárás szinte túlvilági kék,
elődökre nincs pénz, az utódok meg oldják meg.
Arisztokratikus kutyabőr egy
nemtelennek. Aki hullát rejteget a történelmében.
És egyéb szokatlan lényeket is: például
angyalszárnyakból klónozott arkangyalokat. Hogy
körülvadrolják az Állama trónszékét,
hogy előhang legyenek egy drámához,
egy emberiségkölteményhez! A nagy romantikus

puffadásban lehulló gyümölcsök cefréje
lassú katarzissá dolgozza ki magát.
Álmatlanság kékje: tagadja a sötétséget.
A kobalt aszkézise nem hagy aludni.
És mi dolgunk a világon,
ha nem a mámoros virrasztás maga?

Feri és Mişu – A kecske is, a káposzta is; lenticuláris nyomat, 2011

